

нѣкой отъ приятелитѣ нека го придружатъ до гроба, и нищо по-вече. Азъ не позволявамъ нито една отъ моитѣ пѣсни да се пѣе на гроба на нѣкои приятели. И който изпѣе една пѣсень на гроба на нѣкой умрѣлъ, той е извънъ школата. Не, не, у насъ пѣсень нѣма — ще го занесемъ на гроба тихичко и мълкомъ, ще му пожелаемъ „добъръ пътъ“, а ще му пѣемъ едва слѣдъ единъ мѣсець. Ние за гроба нѣма да мислимъ, на гробища нѣма защо да пѣемъ. Тѣй щото отъ нашитѣ пѣсни нѣма да употребите нито една за умрѣли, други пѣсни може да употребите, но да не пѣете „Зора се чудна зазорява“. Никаква зора не се зазорява. (Когато е боленъ да не пѣемъ ли на болния?) Когато е боленъ — молитва, молитва, а болния самъ да пѣе. Пѣе ли той, пѣй и ти съ него; болниятъ не пѣе ли, не му пѣй и ти. Ще се отличаваме отъ другитѣ: у насъ за умрѣли хора поменъ не правимъ; за живитѣ ще правимъ, а за умрѣлитѣ нѣма. За живитѣ ще правимъ поменъ всѣки день. И най-първо когато някой умирающъ ни вика и почне да нарежда като умрѣ съ какви дрехи да го облекатъ . . . ние ще повикаме хората отъ свѣта — „Хайде зарове те го, той при Бога отива“. Нарежда при кой гробъ да го турнатъ, а той никдѣ нѣма да иде, той тука ще остане на земята. И казвамъ: